

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quoquis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. III. Christi consummatio absolutissima nostra, vix ulla perfecta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

non respuit. Dieq̄a usus, jejunium quadragintadiale iniit. Sudavit in horo, & quidē sanguine. Prætorum Pilati missionem sanguinis exceptit. Acetum illi mons Golgotha ministravit. Curatio expleta, *Consummatum est.*

§. III. Christi consummatio absolutissima, nostra vix illa perfecta.

Non habuit humana nequitia, quō progrederetur amplius, quām ut ipsum aggressa Deum, Dei filium sufficeret cruci. Ergo, quod David dixit, *Consummatur nequitia peccatorum.* Ergo quod dixit Christus, *Inplete mensuram Patrum vestrorum.* Nequitia magna, innocentem; major, benefactorem; maxima, Deum occidere. Judas improbus servus suum Dominum, discipulus Magistrum hostibus obiecit. Judæi suum Messiam, orbis suum conditorem neci dedit. Hæc nequitia meta. *Consummatum est.*

Quidquid providentia & justitia Dei ab omni ævo ad humana gentis libertatem spectans decreverunt, id omne jam ad amissim, ad ultimum, ad unguum consummatum est. Clarissimè prædictum ab ipsamet Veteri Testimoniis, *Iota unum, aut unus apex non præteribit a lege, donec omnia sunt. Ecce ascendimus Hierosolymam, & consummationem eam quam capi tenere, non deseram.* Sed multò mollius in fimo federat Jobus, quām in cruce pendebat Christus; neque Ius Golgotha factor defuit. Nos

Amici Jobi amicos insigniter representamus. Suum illi cognatum initio non noverant: Cūque elevaverunt procul oculos suos, non cognoverunt eum. Ah, quoties Christum crucifixum vel digitu monstratum dissimilamus nosse?

Consummatio humana perquam rara, & plerumque virtuosa. Homini innoxiam aliquam, præstatum in libidinem pruriēti, Christum in cruce pendente monstra, & interrogā, num virum illum noverit? Ille aversis aliorum oculis reip̄a negabat nosse, & furente cursu ad definatum properabat nequitiam. Si Christum crucifi-

xum nosset, Christum sibi etiā non rursum crucifigeret, & ostentui haberet. O perfidos amicos, qui amissimum sibi nec nosse quidem volunt! Deinde illi Job cognati disputare magis venerant, quām solari. Unde non mitesceret morbus & dolor, sed aggravesceret.

Hinc illa Jobi querimonia: *Consolatores oneroſi omnes vos effici. Numquid habebunt finem verba ventosa?* Tales nos amici sumus, homines miserationis exiguae, & circa mores emendationis perquam rara? Nihilominus hic nosser amicus in ligno fixus, ab innocentia suā non recedit, & cœptum in nos amorem non definit, jāmq̄e in ipsa cruce canit: *Consummatum est. Consummata est, inquit beatus Leo, proditio discipuli, negotio Petri, damnatio Pilati, aversio populi, crucifixio Filiū Dei. Consummata estnox limbī. Scriptura impletur. Synagoga moritur. Ecclesia nascitur, in tur, voluntas Patri perficitur.*

Cum Bernardo iam jure dicerim: *Quām duliciter, Domine Jesu, cum hominibus conversatus es! quām abundanter humana redēptionis opus consummasti! quām perfectè voluntatem Patri expleyiſt!* quam fortiter tam indigne, tam aſpera & dura pro hominibus passus

Ambro. 10.3. es! dura verba, duriora verbera, durissima supplicia. Acetum, in cap. 23. Ambroſio teste, bibitur, viuum cum felle non bibitur; non quia ſel, ſed quia admixta vino amaritudines recusanter. Since-

ritati namque non debuit amaritudine miseri, ut offendetur ſue amaritudine immortaliitas resurrectum futura. Benē ergo ad consummanda omnia acetum bibitur, corruptio sinceritatis hauritur, ut omnia que vitia fuerant, cruci affegerentur.

Erdi. 6. 29. Sitacidez verbis merito monecum: *Gratiā fideiſſoris (tui) ne obliviſcaris;* dedit enim pro te animam suam. Ita dedit ut perfectissimè omnia de se vaticinia implētur, dum ad

Tom. II.

A crucem ipsam suo corpore vediādam Patri obsequentiū fuit. *Consummatum est.* Hic quivis animo ardenti apud seipsum statuat: Malo mori, quām Deum sciens volens offendere, servitum Christo debitum consummabo.

Valerius factum narrat memoratū dignum. C. Mæ- Valer. lib. 3. vius, Centurio Auguſti Imperatoris, cū Antoniano 8. fine, ante externa. bello ſepennerō excellentes pugnas edidisset, impro- viis hostiā insidiis circumventus, & ad Antonium Alexandriam per iuctus, interrogatique, quidnam de eo statui deberet. Jugulari me, inquit, jube, quia non laetus beneficio; nec mortis supplicio adduci possum, ut aut Cæſaris miles definam, aut tuus esse incipiām. Quod constantiū vitam contempſit, eō faciliū impetravit. Nobilis animus & generosum confitanciæ propoſitum. Hoc nimurū est Duci servare fidem. Ita quilibet Christiani sanguinis cum animo statutum habeat: Ego de- cies, ego centies, ego milles malo mori, quām à Chri- ſtō meo aversus in istud, aut illud, aut aliud crimen pro- labi. Nec vita beneficio, nec mortis supplicio adduci potero, ut aut Christi miles esse definam, aut incipiām esse diaboli. Nec caro, nec mundus, nec totus cacodaemonum exercitus, à Christo meo me avellent: Jurata fidem explebo, inchoato opus consummabo.

§. IV. Omnia denique consummantur: Consummatio Christi liberalissima.

R Ex David omnium rerum exitus considerans, Om- Psal. 118. ni, inquit, *consummatio vidi finem.* Quidquid vers. 96. temporis est, vanum, breve, caducum est. Hic laborem quies, gaudium plerumque luctus terminat: omnia suo clauduntur fine. Vidi finem omnis consummationis. Pro Christo quidquid patimur, modicum, momentaneum est, & fine coronatur beatissimo: quod patimur pro mundo, initium in vita, incrementum in morte, consummationem habebit in iudicio: sicut latronum alter cruciatus avenales inchoavit in cruce: at ille cru- cis dolores, quas paucis horis finit, paradisi gaudiis mutavit. Non dabit in eternum fluctuationem iusto. Nullum Psal. 54. v. 23. est adiūcium tam firmum, quin tandem ruat; nec ullum est gaudium tam copiosum, quin demum desinat; sed nec ullus dolor aut luctus est tantus, quin tandem fi- nit. Deficiunt denique omnia, nec est sub sole quid- quam, quod perennet: suis queque finibus arctantur. Latum mandatum tuum nimis. Præmium iustis promis- sum, supplicium improbis decretum immortalis sunt & æterni. Uti autem certò scimus ab eventu fuisse ve- ra, quæ Prophetæ tot annorum centuriis, antequam vers. 9. evenerint, prædicterunt; ita certò sciamus omnia quæ Prophetæ, quæ Christus & Apostoli vaticinati sunt, eventura. Suus omnem consummationem ſepeliet fi- nis. Mille nobis cauſæ sunt ad futuram consummationem. Ævo Noëmi diluvio meritis nullum ſeculū prioribus diluvium, quo terrenetur, ſciverunt: nec Sodoma Gomorrhaeque cives simile incendium, quo extingue- rentur, timuerunt. Nobis haec omnia in oculis sunt, tot terum precedentium coniunctiones ſcinius, memi- nimus, audivimus, vidimus, & tamen ab amore rerum caducarum abduci non possumus, ut consummationis futuræ memores ſancta ſapientia. Dilucidissimè Chri- ſtus commonens. Sicut enim, ait, erant in diebus ante diluvium comedentes & bibentes, nubentes & nuptiū tradentes, uſque ad eum dienū, quo intravit Noë in arcā, & non cognoverunt donec venit diluvium, & tulit omnes; ita erit & adveniens Filii hominis. Si architec̄us moneat: Videte, ades ita male materias vitium faciunt, & ruinari minantur ſubito collapsura. Sibi jam imputent, si qui obterantur ruinā. Christus orbis architec̄us, ex alto crucis per- gmate monet: Cavete, dominus tuet, omnium vestrum imminent consummatio. Christus ipse perseveravit in cruce, ne ſuā tantum opus privaretur consummatione.

Petri

N. 2